Ч. 115 Второк 25 мая (6 червня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Про засїданє екзекутивного комітету правиції і ситуацию. — Вирок трибуналу касацийного в справі Драйфуса. — Продаж Каролїньских островів).

Завтра ві второк має ся відбути у Відни засїданє екзекутивного комітету правиці, але чи дійстно відбуде ся то знов річ непевна; так бодай доносять з Праги, де в кругах ческих послів розійшла ся чутка, що засїданє буде відрочене аж до хвилї виясненя теперішної ситуациї.

З Відня доносять, що ситуация полїтична стоїть все ще в однїй мірі — анї не погіршила ся, анї не поліпшила ся. В суботу по полудни приймав Є. В. Цїсар міністра скарбу др. Кайцля на окремій авдиенциї, котра тревала цїлу годину, а др. Кайцль конферував відтак з ґр. Туном. На авдиенциї у Цїсаря були в суботу також міністри просьвіти ґраф Біляндт-Райт і міністер рільництва бар. Каст. Більше менше в тім самім часї міністер справ заграничних ґр. Ґолуховский приймав у себе предсїдателя Кола польского пос. Яворского, котрий конферував також з президентом міністрів ґр. Туном. Наради обох кабінетів розпічнуть ся на ново мабуть аж в половинї сего тиждня і в тім часї — коли то буде можливе — настане залагодженє кризи. З угорских кругів розійшла ся чутка, що кабінет угорский віддав ся Цїсареви вповні до розпорядимости, не вручив однакож формальної просьби о димисию, бо то рівпало би ся вже дефінїтивному уступленю Селя.

Вирок трибуналу касацийного в справі процесу Драйфуса есть не лиш тим замітний, що визначив ревізию процесу, але може ще більше тим, що в своїх мотивах до вироку майже вже з гори зробив неможливим засудженє Драйфуса, бо відобрав силу і значінє майже всїм тим фактам, що були основою засуджуючого вироку. Тим способом новий процес буде хиба лиш формалїстикою. Вирок виданий всїма голосами против двох звучить:

Зі вглядуна момент доказовий, який виводять з тайного документу „Cette canaille de D.“ а котрий мав бути поданий до відомости суду военного: Зваживши, що то повідомленє виходить із зізнаня Казімір-Періера, котрий о тім факті довідав ся від Мерсієра, і що з другої сторони Мерсіє і Боадефр завізвані до зізнаня, що знають о тій справі, не хотїли дати ніякої відповіди і тим самим признали той факт; — зваживши факт, що викритя наступили вже по виданю вироку, і що подане до відомости судиїв якогось документу, котрий міг би зробити рішучий вплив на їх, представляє новий факт, котрий міг би бути важним для докаву невинности Драйфуса;

Зі вгляду на момент доказовий, який виводить ся з бордеро:

Зваживши, що злочин, який звалювано на Драйфуса, основував ся на тім, що він доручні або тайні документи, відносячі ся до народної оборони, видав якійсь чужій державі або єї аґентам, документи, до котрих було приложене якесь письмо або бордеро, без дати і підпису, а писане на кратковані папери, який уживає ся до павзованя (відбиваня рисунків); — зваживши, що се письмо, котре творило основу обжалованя, було предложене пятьом знатокам письма, з котрих три сказали, що єго писав Драйфус, але що такого паперу не знайдено анї в єго посїданю, анї в торговлях паперу; — зваживши, що слїдство в падолисті 1898 р. довело до винайденя і забраня двох листів писаних на кратковані папери, о котрих правдивости не можна було сумнївати ся, один з датою дня 17 цьвітня 1892, а другий з датою з дня 17 серпня 1894, сей послїдний походячий з того самого часу що і бордеро, та що оба ті листи походять від иншого офіцира; — зваживши, що знатоки заявили, що бордеро походить з тої самої руки, як і тамті згадані повисше листи, і що папір того бордеро есть такий самий як і тих листів; — зваживши, що ті факти, незвістні судови военному, можуть доказати, що то не Драйфус писав бордеро і можуть виказати єго невинність.

Зі вгляду на слова в Лєбрен-Рельта:

Зваживши, що ті слова стали перший раз звістні, аж коли Драйфус почав доказувати свою невинність, і що неможливо докладно сконстатувати, як тоті слова звучали, внаслїдок що раз то иншого заявлюваня Лєбрен-Реньольта і других сьвідків, отже нема ніякої причини дальше ними займати ся.

Зваживши всї ті причини трибунал касує і уневажнює виданий дня 22 грудня 1894 першим судом военним войскового ґубернатора в Парижи против Альфреда Драйфуса вирок і відсилає обжалованого перед суд военний в Ренн, котрий визначений специяльною ухвалою при нарадї над вироком буде мав рішити питанє:

---

3)

Упрямий.

(З даньского — Вільгельма Естерґарда).

(Конець).

Иванови, що був все понятний і легко учив ся, подобала ся та рада і він після неї поступав. Перший раз, коли єго Катерина знов почала мучити — він як раз співав псалом з малої червоної книжочки, що єму подарувала Анна Тіпперуп — вхопив він за гачок, і впевнюючи жінку, що хоче вигнати з неї чорта, так довго єї бив, доки єму сил стало, відтак знов спокійно сів і доспівав прочу часть псальма до кінця.

Від тої хвилї гачок і книжочка з псальмами стали страшним оружєм против Катерини. Иван держав їх заєдно обоє перед собою на стільци побіч шила, дратви і смоли. Книжочка лежала перед ним отверта, і коли Катерина ходила по хатї і порскала як кіт, співав Иван свої побожні пісні, що аж лунало під низькою стелею. А як коли вертала єї стара вдача і она вповнила ся против нового і незвичайного порядку та старала ся дістати назад в руки своє колишнє старшоване в хатї, то Иван відкладав на хвильку побожні пісні і замість них брав за гачок.

Коли Катерина прожила пять, чи шість лїт під такою опікою, лягла у постіль і вже більше не встала, а жила з чоловіком всего десять лїт. Що не стало ся противно, т. є. що не она єго, але він єї загнав до гробу — утвердило ще більше Иванову славу в селї упертого і твердого чоловіка, з котрим тяжко дійти до ладу.

Але по смерти Катерини почав він закидати дещо з своєї побожности. Найпростїйше було би пояснити собі то тою обставиною, що він не гадав, аби на будуче міг ту побожність примінити до кого, але таке поясненє не було би цїлком вірне. До того причинила ся ще инша, досить важна обставина.

Именно між ним а Анною Тіпперуп прийшло до цїлковитого розриву. Він почував ся до великої вдяки супротив неї і з тої причини оказував їй велику пошану. Причинаж їх розладу лежала в тім, що Иван в своїй добротї позваляв собі деколи виповідати сумніви, як можна погодити єї християньску побожність з тим, що она могла малим дїточкам, які брала з дому убогих на вихованє, так мало давати їсти, а так богато їх бити. Анна Тіпперуп просила єго відтак, аби він не мішав ся до єї річи, а радше аби пильнував свого носа і він поки-що держав ся того. Але вскорі по смерти Катерини був він сьвідком, як Анна Тіпперуп немилосердно побила одну дитину вилами, і тодї вже не міг він довше здержати свого гнїву, лиш виганьбив єї порядно і післав єї до чорта разом з єї побожностию.

То була важна подія в житю Ивана. По році оженивсь він з одною дївкою з сусїдного села. Они мали девятеро дїтий, витерпіли богато біди і нужди; але не так легко було зломити і він мимо злиднів і нещасть держав ся так само твердо як цїле своє житє.

* * *

Від того часу минуло богато лїт і в селї настали великі зміни. Човна не лежали так як давно витягнені на берег, бо в місцевости побудовано пристань. Де перше лежали пусті простори землї довкола низьких хаток, були тепер добре справлені огороди і хороші грядки і коли перше селяни продавали чотири фунти риби за шілїнґа, як приїхали купцї, то тепер за дві лїпші рибки брали від чужих лїтних гостий по дві корони.

Лише мала церковця посеред села лишила ся така сама з своєю чотирокутною вежою і коротким вершком, але довкола побудували ся нові, хороші домки і білені глиняні стїни з соломяними стріхами уступали чим раз більше місця новітним мурам на цементї і дахам з ґонтів.

Село мало вправдї і тепер свою розумну жінку, як за часів Катерини, але она мусїла вибрати ся аж за село коло громадского пасовиска і єї не терпіли між порядними людьми. І Анна Тіпперуп мала свою наслїдницю, що

Чи винен Драйфус, що в році 1894 допускав ся махінаций або удержував зносини з якоюсь чужою державою, взглядно з єї аґентами в тій цїли, щоби єї спонукати до ворогованя або навіть до війни против Франциї, або щоби їй дати до того средства в руку?

Іспанія перестала бути кольоніяльною державою. Стративши Кубу і Филипини, позбула ся тепер ще й Каролїньских островів, положених на північ від Нової Ґвінеї, та продала їх Німеччинї — за яку цїну, годі знати; нїмецкі ґазети доказують, що за дуже низьку. Нїмцям забагало ся вже від давна тих островів, і ще в 1885 р. мало що із за них не прийшло було до війни межи Іспанїєю а Німеччиною. В Мадридї навіть здерли були нїмецкого орла з амбасади; але опісля конфлїкт той залагоджено мирно а спорні острови дістали ся тепер в руки Нїмців. О скілько звістно, то анї Анґлія, анї північна Америка не противлять ся сїй змінї властителя островів, а сама Іспанія, здаєсь, також тому рада, що зробила, як серед теперішних обставин, добрий інтерес, і кортези мабуть не будуть противні якциї свого правительства і дадуть їй свою санкцию.

Новинки.

Львів дня 5-го червня 1899.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував підофіцирів: Йос. Сивця, Стан. Виспяньского, Володислава Родзинкевича, Алекс. Турского, Жигм. Штібера і Йос. Козачка канцелїстами ц. к. Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс повітового секретаря Кар. Солярика з Доброомиля до Перемишлян і призначив канцелїстів Намістництва Йос. Сивця до Пильзна, Стан. Виспяньского до Теребовлї, Жигм. Штібера до Доброомиля і Йос. Козачка до Рончичь.

— **В черновецкім університетї** доси була лиш одна руска катедра, а іменно на фільософічнім видїлї катедра для історпї рускої лїтератури і мови (занимає єї др. Смаль-Стоцкий). Доперва сего курсу іменовано двох нових професорів з рускою мовою викладовою на богословскім видїлї, утворивши попередно відповідні катедри. На першу катедру, церковно славяньскої мови, іменований о. др. Євген Козак, а на другу, пастирского богословія, о. Денис Еремійчук. — На черовецкім унїверситетї викладають ще два Русини: др. Калужняцкий славяньску фільольоґію, і др. Милькович історию всхідної Европи, але оба по нїмецки. — Отже доси мають Русини в Австриї десять руских катедр унїверситетских: 7 у Львові а 3 в Чернівцях. З того припадає: на богословскім видїлї 4 (у Львові 2 і в Чернівцях 2), на правничім 2 (обі у Львові) і на фільософічнім 3 (дві у Львові а 1 в Чернівцях).

— **Станиславівский епископ-номінат Андрей Шептицкий**, вертаючи недавно до Галичини через Угорщину, вступив до Ужгорода відвідати тамошнього руского епископа і Русинів. Ужгородска часопись „Наука“, подаючи се до відомости, так пише о гостинї о. Шептицкого: Чого не було за нашої памяти, щоби галицко-рускі епископи деколи нас відвідали і сим дали доказ тої близької звязи, яка історично істнує між угорскими і галицкими свояками по крови, Русинами — то стало ся сими днями. Станиславівский, греко-кат. руский епископ Андрей Алексардер ґр. Шептицкий, приїхав минувшої суботи вечером зелїзницею до Унгвару. На стациї дожидали его вікарий епископский о. Ал. Микита, протоєрей капітульний і ректор духовної семинариї о. Й. Якович і більше з духовеньства ґреміяльного. По привитаню на двірци відвезено Преосьв. Андрея до палати епископскої, де приняв его сам епископ Юлїй Фирцак з духовеньством. Преосьв. Андрей в недїлю рано відправив богослужене в епископскій каплици, був на великій лїтурґії, а відтак відвідав заведеня: семинарию, препарандию, конвікт, дівоче заведене, алюмнеум, деяких визначнїйших сьвящеників і руску друкарню, з котрої забрав собі більше чисел „Науки“. В понедїлок рано, в товаристві епископа і численного духовеньства, удав ся на дворець а звідтам від'їхав до Пряшева. — Дальше „Наука“ пише, що відвідини о. Шептицкого зробили велике вражінє на ужгородских Русинів. То приступна, покірлива, а побожна і образована особа; нема у него гордости з ґрафского роду анї з великого его достоїньства.... „Дай Боже — кінчить „Наука“ — прожити великому гостеви многая лїта на щасте бідного галицкого народу, на сталу звязь із нами і на успішний розвій католицкої віри“.

— **Товмацкий процес.** Перед судом присяжних у Львові розпочала ся в пятницю розправа в справі скрахованої цукроварнї в Товмачи. На лаві обжалованих засїли: др. Ант. Говурка лїкар з Товмача, Авг. Ґуміньский, бувший управитель товмацких дібр і маршалок ради повітової в Товмачи, Мошко Каннер б. арендатор дібр, і Йосиф Сетіна купець з Праги і б. бухгальтер і касиєр товмацкої цукроварнї. Пятий обжалований Алойсий Фольтер, бувший властитель друкарнї в Празї а опісля директор цукроварнї в Товмачи, утїк до Америки. Та „честна“ спілка довела властителя Товмача, молодого і несьвідомого Емиля Филипа Яна до страшної руїни материяльної, хоч отець его полишив ему майно нерухоме вартости звиж мілїон зр. і 476.438 зр. готівки. Др. Говурка і Фольтер піддурили Яна в той спосіб, що присилували его до купна своїх удїлів товмацкої цукроварнї дїйстної вартости 7010 зр. за суму 63.000 зр., чим допустили ся обманьства. Ґуміньский — як каже акт обжалованя — записував свої довги яко довги Яна (між иншими квоту 7469 зр.) а дальше причинив ся до виплати непалежної Мошкови Каннерови квоти 10.000 зр. Взагалї Ґуміньский рабував майно свого хлїбодавця Яна, у котрого був завідателем, кілько лиш дало ся, аж довів его до руїни. Сетіна знов спроневірив повірені ему товмацкою дирекцією фонди. Така господарка в добрах Яна тревала сїм лїт; він стратив все майно, суд взяв его в кураттелю, але за те его офіцияльісти доробили ся значного майна. — До розправи покликано 13 сьвідків; проводить єї радник Кербер, обжалоє прокуратор Шнайдер, а боронять адвокати: Ґуміньского др. Ґрек, Говурку і Каннера др. Ашкенази, Сетіну др. Кагане. Розправа цїкава а потягне ся кілька тиждпів. В пятницю переслухувано лише Ґуміньского а зізнаня его визначували ся хорошою вимовою. Розуміє ся, він не годив ся з виводами акту обжалованя.

— **Поворотні білєти по зниженій цїні.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оновіщує: Для оживленя руху прогулькового до всхідного Бескиду, будуть видавані від дня оповіщеня аж до 30 вересня 1899, з Перемишля і зі Львова до Сколього, Гребенова, Тухлї, Славска і Лавочного, о 50% знижені білєти поворотні II. і III. кляси з тридневною важностию, у слїдуючі дни і до слїдуючих поїздів: Кождої суботи і кождого дня, попереджаючого римско- або греко-католицке сьвято: у Львові до поїзду 1713 (від'їзд о 7⁰⁰ вечером), до поїзду 1715 (від'їзд о 3⁵⁵ по полудни, переходить тілько до Сколього.); в Перемишли: до поїзду 2020 (від'їзд о 3¹⁸ по полудни, має безпосередне получене тілько до Сколього). — В недїлї і у всї дни сьвяточні після обряду римско- і греко-католицкого: у Львові: до поїзду 1711 (від'їзд о 6²⁰ рано), до поїзду 1717 (від'їзд о 9¹⁰ рано); в Перемишли: до поїзду 2012 (від'їзд о 1¹⁶ в ночи). Повертати можна кождим поїздом особовим, при чім однак поворотна їзда мусить розпочати ся перед північию третого дня важности білєту. — Крім того можна, на осібне поданє, дозволити на видаванє таких білєтів поворотних і у иньші дни для прогульок, поодиноких товариств і заведень

так само ревно виховувала дїти з дому убогих а крім того з своєї побожности живила ся. Але нова Анна Тіпперуп розширила своє заведенє. Мала о много більше плеканців, як єї попередничка і ще більше роботи з битем, а крім того намовила добрих людий побудувати малий місийний дім, де сходили ся на псальми єї прихильники і не було ні одного між ними, котре не було би пересьвідчене, що єсть сто раз лїпше, як ті безбожні, що не належали до їх товариства. А співи в супроводї гармонії і скрипки лунали в тихі, лїтні вечері радістно і весело далеко по околици.

Але Анна Тіпперуп, що так добре уміла сполучити практичне з побожним, виробила рівночасно у своїх покровителїв, аби місийний дім так був устроєний, щоби можна було кілька комнат віднаймити лїтним гостям і не було нікого, хто би тим соблазняв ся, з виїмкою злих людий, котрі завидували Аннї Тіпперуп тої дрібки заробку.

Іван називав ся тепер старим Іваном, від більше як трийцять лїт був він дїдом, а вже з двайцять лїт минуло як повдовів по другій жінцї. Але був ще так само упертий як все. Мав тепер повних вісїмдесять лїт; цїлу послїдну зиму недомагав і було з ним взагалї дуже зле. Під весну, в марті, мусів лягти в постіль на запалене легких. Мешкав при своїм найстаршім синї і як він так і невістка були пересьвідчені, що вже нїколи не встане. Але мимо того всього, він мав приємність обдурювати їх.

Старий Іван мав дочку, що від шіснайцятого року житя була кулява. Звідки то прийшло, нїхто не знав і сам доктор з Лїльбек не богато був би поміг; з часом недуга ставала чим раз тяжша. Она жила так аж до трийцятого року житя, а в послїднім роцї було з нею так зле, що треба єї було переносити з ліжка на ліжко і ходити коло неї як коло безпомічної дитини.

То було заєдно великим тягаром для родини і тому не можна їм брати того за зле, що они раді би були від того освободити ся. Особливо ждала на то невістка, що мала найбільше клопоту з старим дїдом і его дочкою і кілько разів прийшла до малої громадки у Анни Тіпперуп, нїколи не забула сполучити ся в молитві з кількома братами і сестрами, аби Господь Бог забрав вже раз до себе ті бідні, нещасні єства.

Лучило ся також, що кілька тиждпів по тім як старий Іван ляг в постіль, занедужала его дочка так, що треба було покликати до неї лїкаря.

І тепер лежали обоє, а кождий мусів пізнати, що нї одно з них не має богато часу перед собою. Старий Іван навіть не міг стравити доктором лїк; не хотів нїчого иншого лише трохи теплого пива з цукром, а що умираючим людям не можна нїчого відмовити, то невістка вволила его волю.

Дочку також добре вхопило, але так зле не виглядала як старий і в хатї були поділені гадки, котре з них скорше умре.

Між тим дочка зробила всїм сумнївам конець в той спосіб, що умерла в ночи з недїлї на понедїлок по великодни.

Сусїди прийшли і питали що чувати.

— Га, Господь освободив вкіпци від мук нашу Павлину — сказала невістка.

— А як старому?

— А он лежить там і стогне ще, але й ему вже не богато належить ся.

— Нї, то вже довго не потягне.

Однако прийшла пятниця і субота а старий Іван все ще не вмирав. Тїло дочки було вже давно по християньски прибране і его вложено до домовини та поставлено до найкрасшої комнати, в котрій нїхто не мешкав а сусїди сходили ся, аби єї ще раз побачити.

Лучило ся так щасливо, що саме в той час потиснув тріскучий мороз і труп міг вісїм днів полежати в хатї, доки не скінчить ся з старим Іваном. Очевидна річ, що дїти раді би були поховати его разом і тим ощадити собі половину коштів і заходів.

Сусїди приходили кілька разів на день, довідувати ся, як з ним є, але відповідь була все одна і та сама: лежить і дихає ще, але не хоче вмирати.

— О, він все був упертий — говорили між собою.

В цїлім селї не говорили о нїчім иншім лиш о тім, що чувати у шевця. Старий Іван лежить і боре ся з смертию, а не хоче іти разом з дочкою до гробу, а то так добре дало би ся тепер зробити. Справдї — кождий то признавав, що его упрямість була трохи за велика. Пережив вісїмдесять три роки, не зазнав нїчого на сьвітї як лиш біду і нужду, то справдї аж дивувало, що він так цупко того житя держить ся.

На всякий спосіб не було нікого, хто сумнївавсь би, що смерть буде сильнїйша як старий Іван. То був лиш упір, але смерть скоро его переможе.

наукових, як також для инших їзд товариских, з тою виїмкою, що в прогульції возьме участь найменше 20 осіб, котрі одвітно вилеґітимують ся. Дотичні подання належить вносити що найменше 8 днів перед наміреною прогулькою до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

— **Убийство в Щавници.** В Новім Санчи розпочав ся перед судом присяжних процес против Тадея Досковского зі Щавниці за убийство Ванди Ґурскої, жінки інжинера з Варшави і матери двоїх дітий. Розправа веде ся тайно, а тілько акт обжалованя відчитано явно. Досковский — як каже акт обжалованя — допустив ся убийства дня 7-го грудня м. р. в ночи, застріливши Ґурску зі стрільби в еї мешканю. Мимо помочи лїкарскої она в муках закінчила житє. Причиною убийства була — любов. Ґурска прибувши до Щавниці замешкала в домі Досковского, обоє спізнали ся і присягли собі любов. Однак опісля Ґурска навязала любовні зносини ще з властителем Щавниці горішної, Львом Шалаєм. З сего прийшло між непостійною Ґурскою а Досковским до різних непорозумінь, а вкінци Досковский вимовив їй дім. Критичної ночи мала Ґурска назвати Досковского „підлим“ і се — як він каже — викликало у него страшну жадобу мести. — До розправи покликано 17 сьвідків, мѣж ними і 8-лїтну донечку Ґурскої, Софію, котра була сьвідком кровавої сцени.

— **Суд на похоронах.** В Градци прийшло в сих днях до нечуваних річий на похоронах різника Пельдера, що помер в домі божевільних. Загальна гадка посуджувала вдовицю о недодержане вірности чоловікови і закидала еї тяжку вину в справі смерти чоловіка. Анонїмові листи остерігали еї, аби не йшла на похорони, а коли она мимо того з'явила ся, в народі вже закипіло. Над сьвіжою могилою чоловіка окружила юрба вдовицю, здерла з неї вельон і жалобний капелюх, обурені жінки плювали їй в лице, рвали волося, а коли хотіла утїкати, стали гнати за нею, бити еї хто пястуком, хто парасолею, хто паличкою. Мужчина, що ждав на неї, обірвав також своє. Доперва полиция вспіла оборонити їх обоє перед градом каміня, що сипало ся на них зі всїх сторін.

— **Скажений пес** покусав в Грибовичах коло Львова 11-лїтного хлопця Ковяка. Хлопця привела до Львова его бабка. По заосмотреню ран в товаристві ратунковім повідомлено о пригоді львівске старостиво.

— **Померла** на клїніці у Львові дня 2-го червня с. р. Стефанїя Домбровска, довголїтна учителька, а тепер директорка школи виділової для дівчат в Бережанах.

Заряджено вже навіть все можливе, аби похорони відбули ся сейчас, скоро він лиш віддасть Богу духа. Було постановлено, кого запросити а кілька сільских жінок було у заможнїйших сусїдок, аби позичити для тої торжественної нагоди шаля, або хустки.

Однако випало так, що нагле настала відморозь. Тепер вже не було бесіди о тім, аби трупа держати довше в хаті.

Нїколи перед тим не заходили люди так часто до шевцевої хати як того дня, бо всї були незвичайно цікаві дізнати ся, що тепер буде. Але старий Іван лежав на ліжку і не було єму нї гірше нї лїпше як в послїдних днях, а до того були такі, що говорили, немов би бачили як він потайки глумливо усьміхав ся.

В недїлю похоронено дочку, передержавши трупа непотрібно цїлих дванайцять днів в хаті в надії, що старий поїде разом з нею.

З тої причини було в селї велике невдоволене.

Але виглядало так, немов би старий Іван так довго ждав, доки его дочка не буде похоронена, аби людем доказати, що єму й не при голові було при тій нагоді умирати.

Осьмого дня по тім встав з постели, а коли надійшло лїто, ходив кождого вечера на свій звичайний прохід понад морский берег.

А в недїлю пополудни бігає звичайно по кладовищи і нераз можна его бачити, як стоїть з усьмішкою на устах і приглядає ся тому кусникови землї, де его хотїли сховати.

Штука, наука і лїтература.

— **Лїтературно-науковий Вістник** шеста книжка за червень 1899 р. містить: Із поетичної спадщини Василя Мови (В. Лиманьского). — Камінний хрест. Студия Василя Стефаника. — Серед бурі. Драма на 5 дїй Бориса Грінченка, I.—II. — Стріча. Нарис Богдана Лепкого. — Із поезий А. С. Пушкина: I.—III. пер. М. Старицкий, IV—VI пер. І. Стешенко. — Анджеля Борджія. Новеля Конрада Фердинанда Маєра, пер. О. Маковей. — Три в одним човні (крім пса). Оповіданє Джерома К. Джерома, пер. І. Петрушевич. Латиньска ода до вельосипеда, пер. І. Франко. — Із секретів поетичної творчости, І. Франка. — З российскої України. (Ювилей российскої лїтератури і наші лїтературні позви. О. С. Пушкин в українських перекладах) Spectator-а. — Із чужих лїтератур: I. Остання драма Ґ. Гауптмана „Візник Геншель“, Г. Цеглиньский. II. Стан сербскої, сковіньскої і словацкої лїтератури в 1898 р., пер. В. Гнатюк. — Хроніка і бібліоґрафія.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 5 червня. В справі угоди з Угорщиною найбільші трудности робить лиш справа банкова; инші справи ґрають лиш підрядну ролю.

Париж 5 червня. Драйфуса привезуть около 26 с. м. до Бресту і звідтам вивезуть до войскової вязниці в Ренн.

Париж 5 червня. В Отейль (Auteuille) прийшло було до великих демонстраций против президента Любета і за ним, коли він тут явив ся на перегонах. Арештовано 100 людий.

Мадрид 5 червня. Після заяви тутешного правительства, заплатить Німеччина Іспанії за відступлене Каролїньских островів, Марія-нів(або Злодійских островів — Лядронів) і Паляо, 25 мілїонів пезетів. В кождій з тих громад островів буде мати Іспанія по одній стациї вуглевій.

Мадрид 5 червня. З Манїлї доносять, що ґен. Ріос виїхав з останками іспаньского войска до Іспанії.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1899, після середно-европ. год.

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·20	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·15	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·45	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·10	„ Скольского, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·25	„ Янова
	9·35	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·45	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·10	„ Белзця, Рави, Любачева
	12·50	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Скольского лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	3·25	„ Брухович „ „ „ „
	5·25	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	5·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·26	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·40	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·50	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	7·—	„ Лавочного Мункача, Хирова
	7.10	„ Сокаля, Рави рускої
	7·20	„ Тернополя з гол. двірця
	7·42	„ „ „ Підзамча
	7·47	„ Янова від $^{1}/_{10}$ до $^{30}/_{4}$ 1900 включно
	8·35	„ „ „ $^{1}/_{5}$ „ $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$.
	9·11	„ „ „ $^{1}/_{6}$ „ $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·32	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	6·10	З Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·40	„ Янова (головний дворець)
	7·55	„ Лавочного „ „
	7·44	„ Тернополя на Підзамче
	8·05	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	9·—	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·15	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	1·01	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
	1·40	„ Скольского, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·50		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля
		Ніч
	12·10	З Скольского, Калуша, Борислава
12·30		„ Черновець, Букарешту
2·16		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·05	„ Підволочиск на Підзамче
	3·30	„ „ „ гол. дворець
	6·—	„ Кракова, Відня, Самбора, Сянока
	6·10	„ „ „ „ Хирова
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	7·58	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	8·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·30	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·45		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·21	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·55	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·10	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·08	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·25	„ „ на гол. дворець
	10·30	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. **Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано.** Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних при ул. Красицких ч. 5.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).